

ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΙΖΟΝΑ ΕΘΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑ Ή ΑΔΗΡΙΤΗ ΑΝΑΓΚΗ;

Από το φιλόξενο βήμα του «militaire» έχει επανειλημμένα επισημανθεί η αδήριτη ανάγκη διακομματικής συνεννόησης για τα μείζονα εθνικά ζητήματα, τόσο από τους θεσμικά υπευθύνους όπως ο πρώην Σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας Ναύαρχος Α. Διακόπουλος, ο αντικαταστάτης του κ. Α.Ντόκος, αλλά και πλήθος άλλων μεταξύ των οποίων και ο υπογράφων, αρχίζοντας από τον κορυφαίο θεσμό που μας λείπει, όπως είναι το Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας.

Υποθέτουμε ότι η συγκεκριμένη πρόταση δεν έχει ακόμη ωριμάσει, μολονότι κατά την άποψή μας θα έπρεπε, αλλά μια σειρά απο γεγονότα μεγάλης σημασίας όπως ο συνεχής και αυξανόμενος αναθεωρητισμός της Τουρκίας, οι πρόσφατες καταστροφικές πυρκαγιές και η πτώση του Αφγανιστάν στους Ταλιμπάν, δείχνουν ότι πρέπει επιτέλους να επιχειρηθεί, πλην όμως όχι με προσχηματικό τρόπο ώστε να χανόμαστε στις εγκλήσεις και αντεγκλήσεις Κυβέρνησης και Αντιπολίτευσης με αποτέλεσμα να χάνουμε την ουσία.

Είναι όμως θετικό βήμα ότι μετά τις πρόσφατες καταστροφικές πυρκαγιές ωρίμασε στην Κυβέρνηση η ανάγκη δημιουργίας αυτόνομου Υπουργείου Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων, ξεχωριστού από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. Όμως το θετικότατο αυτό βήμα επισκιάσθηκε από μία σειρά κακών - θα τολμήσουμε να πούμε - χειρισμών της Κυβέρνησης, που οδήγησαν στην αποτυχία ανάληψης του νέου Υπουργείου από τον πρώην Α/ΓΕΕΘΑ και ΥΕΘΑ κ. Αποστολάκη.

Κατά την ταπεινή μας άποψη το σοβαρό αυτό ζήτημα θα μπορούσε να χειρισθεί με απόλυτα θεσμικό και διαφανή τρόπο ακολουθώντας τα εξής τρία βασικά βήματα που δεν θα άφηναν κανένα περιθώριο παρεξηγήσεων και καθυστερήσεων όπως αυτές που βιώνουμε τώρα. Και τούτο διότι:

A) Θα μπορούσε κάλλιστα να έλθει στην ΒτΕ για ευρεία συζήτηση επί του ενδεχομένου ανάθεσης του υπόψη Υπουργείου σε πρόσωπο κοινής αποδοχής ώστε η απόφαση να έχει την μέγιστη δυνατή συναίνεση. Για τον σκοπό αυτό θα έπρεπε με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης να ζητηθεί από τα Κόμματα να καταθέσουν τις προτάσεις τους για πρόσωπα κοινής αποδοχής που κατά την άποψή τους θα μπορούσαν να είναι υποψήφια για την συγκεκριμένη θέση, εντός τακτού χρονικού διαστήματος ώστε η ΒτΕ να αποφασίσει επί του πρακτέου.

B) Παράλληλα θα έπρεπε να επισημανθεί από την Κυβέρνηση ότι η ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ υποψηφιοτήτων από τα Κόμματα, δεν θα νομιμοποιούσε την αποχή τους από την επικείμενη ψηφοφορία και ότι θα έπρεπε να ψηφίσουν το πρόσωπο εκείνο που κατά την άποψή τους θα ήταν η βέλτιστη επιλογή για την συγκεκριμένη θέση, ανεξάρτητα του αν η επιλογή τους προερχόταν από την εισήγηση άλλου Κόμματος εφόσον τα ίδια δεν θέλησαν να καταθέσουν προτάσεις.

Γ) Η επιλογή του βέλτιστου υποψηφίου θα έπρεπε να γίνει με φανερή ψηφοφορία επί των κατατεθειμένων προτάσεων από την ΒτΕ και ύστερα από αναλυτική συζήτηση στην Εθνική Αντιπροσωπεία, ώστε να επισημανθούν όλα τα συν και τα πλήν καθεμιάς υποψηφιότητας.

Με τον απλό και διαφανή αυτόν τρόπο που δεν θα έπαιρνε πολύ περισσότερο χρόνο από αυτόν που χρειάζεται σήμερα, αλλά θα είχε την συναίνεση της ΒτΕ, θα είχαν προληφθεί όλα τα νοσηρά φαινόμενα ανακοινώσεων ένθεν κακείθεν περί αποστασίας και προσχηματικής συναίνεσης, γιατί όλα τα Κόμματα θα έπρεπε επιτέλους να μετρηθούν με την Ιστορία.

Είναι μαθηματικά βέβαιο ότι μια τέτοια απλή και διαφανής διαδικασία θα αποστέρουσε από οποιοδήποτε Κόμμα την δυνατότητα να επιχειρηματολογήσει για την μή ύπαρξη συναίνεσης, αφού θα είχε την δυνατότητα να προτείνει υποψηφίους αναλόγων προσόντων και κοινής κατά το δυνατόν αποδοχής, που θα έπρεπε βεβαίως να τύχουν της εγκρίσεως της ολομελείας της ΒτΕ.

Είναι επίσης βέβαιο ότι αν η πρόταση της Κυβέρνησης ήταν για τον κ. Αποστολάκη, κάτω από την ανωτέρω διαδικασία, θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο για την Αξιωματική Αντιπολίτευση να αρνηθεί την υποστήριξή του έναντι άλλου υποψηφίου που θα είχε προτείνει, γιατί απλούστατα στα μάτια του λαού θα φαινότανε εντελώς αφερέγγυα, ενώ κατά πάσα πιθανότητα και κάποια από τα λοιπά Κόμματα της Ελάσσονος Αντιπολίτευσης θα έδιναν ψήφο εμπιστοσύνης στον εν λόγω υποψήφιο, με αποτέλεσμα να εγκριθεί η πρόταση της Κυβέρνησης με ευρύτατη πλειοψηφία.

Βεβαίως και θα υπήρχε το ενδεχόμενο οι προτάσεις της Μείζονος και Ελάσσονος Αντιπολίτευσης και η ψηφοφορία να ήταν τελικά για διαφορετικούς υποψηφίους. Αλλά και τότε η επιλογή της Κυβέρνησης θα ετύγχανε αποδοχής ίσης τουλάχιστον με την κοινοβουλευτική της δύναμη, ενώ η άρνηση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να ψηφίσει τον συγκεκριμένο υποψήφιο, θα την εξέθετε πρώτα απ' όλα στους ίδιους της τους ψηφοφόρους.

Επομένως η σκέψη δεν ήταν κακή, αλλά κακός απεδείχθη ο χειρισμός του θέματος, που δεν έδωσε την απαιτούμενη προσοχή στις υπάρχουσες δημοκρατικές διαδικασίες και προτίμησε τον θεωρητικά συντομότερο δρόμο των τηλεφωνημάτων δεξιά και αριστερά, που όμως ο καθένας μπορεί να αντιτάξει είτε ότι δεν έγιναν, ή ότι δεν δόθηκε ο απαραίτητος χρόνος για συζήτηση του θέματος στα όργανα των Κομμάτων για την εμπειριστατωμένη λήψη απόφασης.

Το συμπέρασμα από τα ανωτέρω είναι ότι «Το Θέλειν εστί Δύνασθαι» γιατί δημοκρατικές διαδικασίες υπάρχουν, αλλά πρέπει να εφαρμόζονται απαρέγκλιτα ιδίως στα σοβαρά εθνικά ζητήματα ενώ λίγη καθυστέρηση δεν βλάπτει προκειμένου να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα, έναντι βεβιασμένων κινήσεων που εν τέλει βλάπτουν το Πολιτικό Σύστημα στα μάτια των Πολιτών.

Είναι καιρός να εκσυγχρονισθούμε πρώτα απ' όλα θεσμικά, κυρίως ως προς τον τρόπο σκέψης μας και στη συνέχεια υποστηρίζοντας τον εκσυγχρονισμό των υποδομών μας που έχει ήδη ξεκινήσει να εφαρμόζεται με αργά αλλά ελπίζουμε σταθερά βήματα. Μόνον έτσι θα επιτύχουμε, με την αναγκαία διακομματική συναίνεση, την αντιμετώπιση των σοβαρών εθνικών μας ζητημάτων, ώστε να εκτίθενται μόνον αυτοί που αποδεδειγμένα δεν επιθυμούν την λήψη των αποφάσεων με δημοκρατικό τρόπο, ή που μονίμως αντιδρούν για λόγους μικροκομματικούς.

Το οφείλουμε άλλωστε στις επερχόμενες γεννεές και είναι φωτεινό το παράδειγμα του Παγκόσμιου Έλληνα Μίκη Θεοδωράκη, που έφυγε από την ζωή προσπαθώντας δυναμώσει το φρόνημα του λαού μας στο τρίπτυχο Ελλάδα – Πατρίδα – Ελευθερία, με το τεράστιο έργο του, μη διστάζοντας ποτέ να συνεργασθεί με πολιτικούς του αντιπάλους για το καλό της Χώρας. Γι' αυτό και μεγαλούργησε! Ας ακολουθήσουμε το παράδειγμά του και είναι βέβαιο ότι δεν θα βγούμε χαμένοι!

Υποπτέραρχος (ΜΑ) ε.α. Δημήτριος Μ. Πετρίδης (22ας ΣΜΑ, τάξη 1974)

Μηχανολόγος Μηχανικός Πανεπιστημίου Πατρών (1981)

Αεροναυπηγός Μηχανικός US NAVAL Postgraduate School (1986)

Εκπρόσωπος Ελλάδος στο Δ.Σ της NAMSA (νυν NSPA 2001-2004)

Aviation Programme Manager NATO Support & Procurement Agency (NSPA 2009-2017)

Μέλος Επιστημονικού Συλλόγου Μηχανικών Αεροπορίας (ΕΣΜΑ), Συνδέσμου Αποφοίτων Σχολής Ικάρων (ΣΑΣΙ), Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙ-ΣΜΕ) & Κιβωτού Ολιστικής Παιδείας Ε.Δ

Μέλος ΔΣ Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδος (ΑΑΚΕ), & Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Στρατιωτικών (ΠΟΣ)